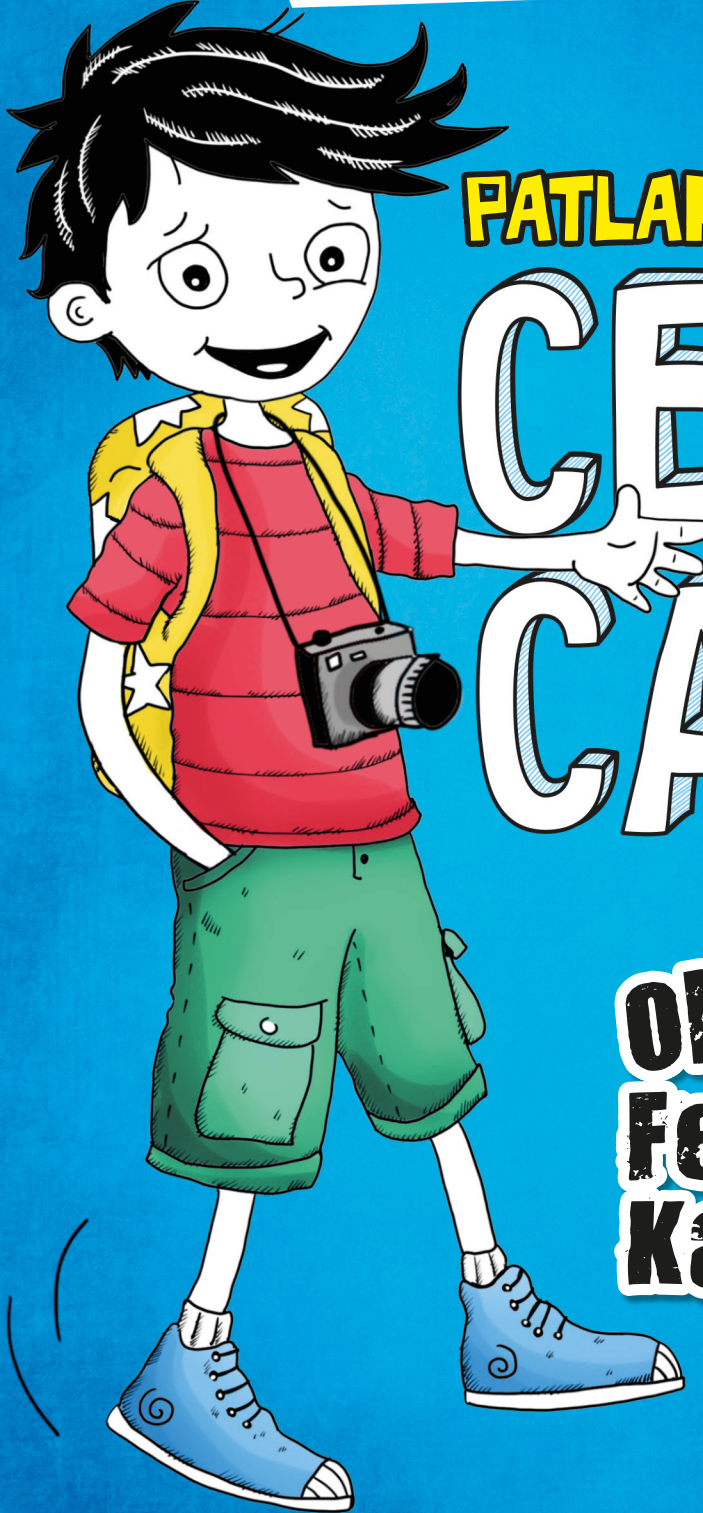

Birsen Ekim Özen

PATLAK ZEKÂ

CEM
CAN

Resimleyen: Esin Sahin

Okul
Fena
Karıştı

JETLAG VE HOŞGÖRÜ

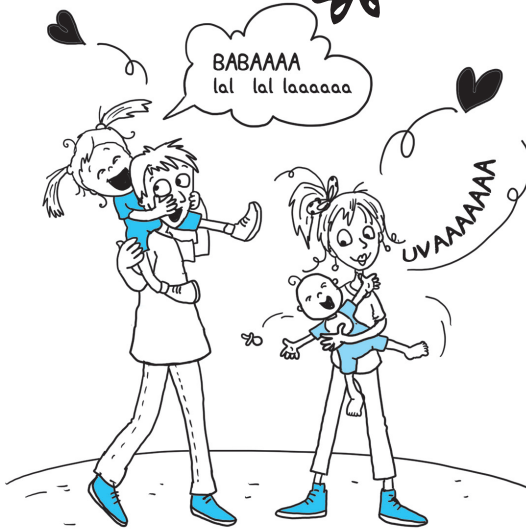
İki tane gözümüz olduğunun herhâlde farkındasınızdır. Madem iki gözümüz var, öyleyse neden tek görüntü görüyoruz, iki tane görmemiz gerekmez mi?

İşte şu anda bu konu üzerinde düşünüyorum. Başka zaman olsa bu önemli konuyu rahat rahat düşünemezdim, ama bugün düşünebiliyorum çünkü sınıfta alışık olmadığımız bir sessizlik var. Sıkıntılı bir bekleyişin sessizliği... Herkes sırasının üzerindeki tarihî karalamalara bakarak öğretmenle göz

göze gelmemeye çalışıyor. Ben de fırsat bu fırsat deyip bilimsel konuma yoğunlaşiverdim.

"Aile çok önemlidir. O kadar önemlidir ki önemi anlatılamaz. O yüzden anlatmasam daha iyi. Son sözüm aile önemlidir olacak."

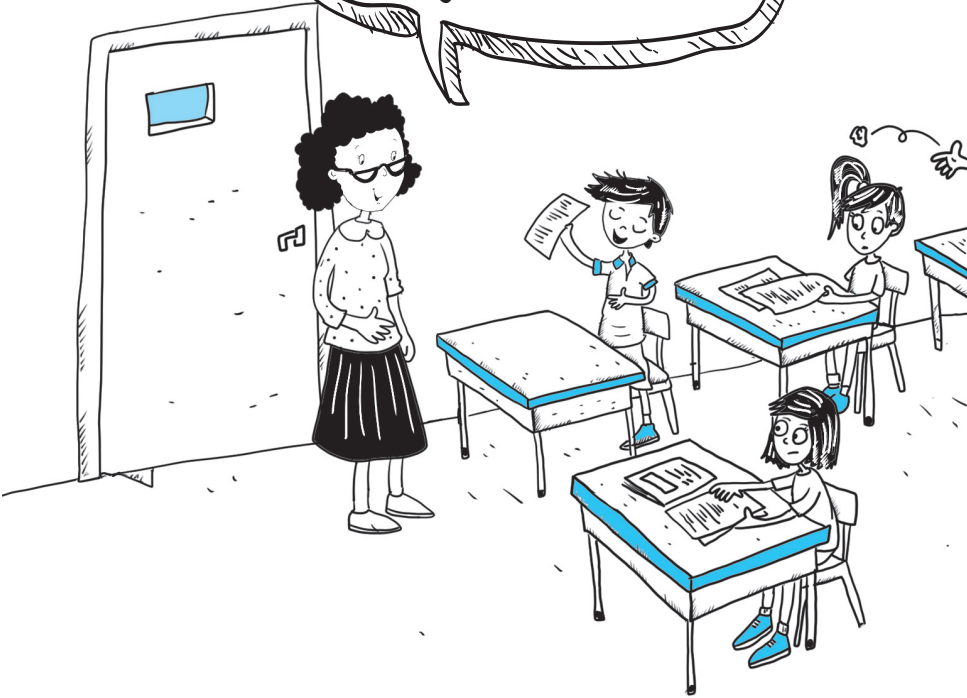

Bunlar benim değil Oğuz'un sözleri... Öğretmenimiz sırayla hepimizden kompozisyonumuzu okumamızı istemişti. Oğuz'un kompozisyonu bitince ne yazık ki sıra bana geldi. Bilimsel karalamalarımı kapatıp Türkçe defterimi açtım. Kalbim küt küt atmaya, öğretmenimiz bana dik dik bakmaya başladı.

Cemcan sıra sende

Kendime "Kendine güven." dedim ve
bağurdım:

Ben kompozisyon değil
şiiir yazdım öğretmenim!

Öğretmenimiz biraz şaşırıldı. Onun şiir sevdiğini birkaç gün önce fark etmiştim. Bu yüzden kompozisyon yazmakla zaman kaybedeceğime; kendisi kısa, içeriği yoğun bir şiir yazdım.

Anne der bu çocuk aynı amcası
Baba der dayısının aynısı
Beğenmedikleri zaman olur bunlar
Beğendiklerindeyse ben onların kopyası

Aynı ben! ←

Hayır, aynı ben!

Öğretmenimiz güldü ve "Ne yapıyorsun da seni diğer tarafa benzetiyorlar?" diye sordu.

Tabii ki ailem; derslerime daha çok çalışmamı, odamı toplamamı, büyüklerime saygı göstermemi, bir de mutfakta ya da evin herhangi başka bir yerinde deney yapmamamı istiyordu ve ben bunlardan birini azıcık atlasam, mesela odamı 10 gün kadar toplamamam kıyameti koparıyorlardı.

Öğretmenimize birazcık dert yanınca o da bunların görevim olduğunu ve düzenli olmazsam hiçbir zaman o büyük üniversitelerden birinde okuyamayacağımı dolayısıyla iyi bir meslek sahibi olamayacağımı söyledi. Onun için iyi meslek doktorluk demek. Hepimizin doktor olmasını istiyor. Çünkü her söze "Doktor, mühendis, öğretmen olmak için çalışmak gerekir." diye başlıyor ama nedense doktor kelimesi dışında hepsi değişebiliyor, bir tek o aynı kalıyor!

Hepimiz doktor
olalım!

Oysa ben deneyler yapan bir bilim insanı olmak istiyorum. Öğretmenimiz doktorların da bilim insanı olduklarını söyledi ama buna pek inanmadım açıkçası. Onların hiç deney yaptıklarını görmedim çünkü. Hastaların boğazına bakarak bilim dünyasında iki kilobaytlık yol bile alamam.

Öğretmenimiz uzun uzun meslek seçimi konusunu anlatırken arka sıralardan bir gürültü koptu. Hamdican yumruğuyla sıraya vurmıştu, dolayısıyla kafalarımız o tarafa yöneldi, tabii öğretmenimizinki de...

Ne oluyor orada Hamdican?

Hamdican suratını astı.

Kalemtraşımı alıyor öğretmenim!

Okul gereçlerini sıra arkadaşından esirgeyen Hamdican öğretmenin çatık kaşlarıyla karşılaştı.

"Oğlum arkadaşlarına karşı daha saygılı olmalısın. Ne olur senin kalemtraşını kullansa?"

Yardımlaşmak çok
önemli!

Hamdican biraz utandı. Öğretmenimiz de arkadaşlarımızı sevmemiz gerektiğini söyledi ve yardımlaşmanın önemi konulu bir konuşma yaptı. Bu tür fırsatları asla kaçırmaz. En sonunda nasıl olduğunu bile anlamadan hoşgörü konusuna geldik.

Hoşgörü, ne durumda olursanız olun karşınızdakine hep hoş davranmakmış. Hiç kızmayacaksın, hiç kırılmayacaksın falan filan. Öğretmenimiz hoşgörülü bir tanıdığınız var mı diye sordu. Acaba?

Var mı acaba?

Çok düşündüm ama aklıma sadece babamın uyurkenki hâli geldi. Babam uyurken gerçekten çok hoşgörölüdür ama uyanıkken çok nahoşgörölüdür. Anladınız siz onu.

Ben söz alamadan Alara konuşmaya başladı ve kendisinin çok hoşgörölü olduğundan bahsetti. Alara sınıfın **-biz bizemiz şurada-** görgüsüzüdür ve hep ailesiyle ilgili örnekler verir. Acaba bu kez sözü nereye bağlayacak diye düşünürken elini göğsüne koyup kirpiklerini hızla kıpırdattı.

"Meselaaaa, kuzenimin eniştesinin yeğeni Amerika'dan döndüğünde **jetlag** olmuştu. Hepimiz onun jetlağını hoşgörü ile karşıladık!" dedi.

Jetlag, uçakla uzun mesafe gidenlerde görülen bir rahatsızlık. Saat farkları yüzünden oluyormuş. Alara bu sözü sık sık kullandığı için sınıfça jetlag denilen uyuzluğun ne olduğunu çoktandır biliyorduk. Öğretmenimiz jetlag ve hoşgörü arasında bir bağ bulamadığını söyleyince Alara ağladı ve öğretmenimiz ona hoşgörü göstermek zorunda kaldı.

Tam o sırada okul acayip bir gürültüyle sarsıldı. Sanki biri okulumuzun altını ouyordu. Beraberce yerlerimizden fırlayıp camlara doluştuk. Bahçede kocaman bir kamyon vardı. Ne de havalıydı!

